

TARIK BİN ZİYAD

Adını Bir Dağa Veren Komutan

Joyline+

TARIK BİN ZİYAD

Adını Bir Dağa Veren Komutan

Gemi, dalganın üzerinde yükselip yeniden alçaldı. Güverteye tuzlu su sıçradı; halatlar gerildi, ahşaplar gıcırdadı. Genç bir asker, geminin kenarına biraz daha sıkı tutundu. Karşı kıyı, sabahın pusunda incecik bir çizgi gibi görünüyordu. “Daha çok yolumuz var mı?” diye sordu.

Tarık bin Ziyad, ufuktaki yüksek kayalığı gösterdi. “Bak, kıyıyı seçebiliyor musun? Oraya ulaşacağız.” Sesi, gemiyi dolduran rüzgârın içinde sakindi. Asker başını kaldırdı. Biraz önce yalnızca dalgaları görürken şimdi varacakları yeri de görebiliyordu. Tarık, onun yanından ayrılıp yol arkadaşlarını kontrol etmeye devam etti. Bu gemideki herkesin sorumluluğunu taşıyordu.

Bu yolculuk başlamadan önce Tarık, Kuzey Afrika'da görev yapan başarılı bir komutandı. Katıldığı seferlerde tecrübe kazanmış, önemli sorumluluklar üstlenmişti. Kuzey Afrika Valisi Musa bin Nusayr, onun yeteneğine güveniyordu. Deniz aşırı bir sefer hazırlanırken ordunun başına Tarık'ı seçti.

Denizin ötesinde, bugün İspanya ve Portekiz'in bulunduğu büyük bir yarımada uzanıyordu. Oraya gitmek, bilmedikleri yollara çıkmak demekti. Tarık'ın önünde yalnızca savaş meydanında çözülecek meseleler yoktu. Askerler nasıl taşınacak, yiyecekler nasıl ulaştırılacak, kıyıya varınca nerede toplanılacaktı? Büyük yolculuk, gemiler hareket etmeden çok önce başlamıştı.

711 yılının ilkbaharında gemiler karşı kıyıya ulaştı. Yol boyunca uzaktan gördükleri kayalık, şimdi başlarının üzerinde yükseliyordu. Askerler eşyalarını karaya taşıdı. Islanan yükler açıldı, dinlenilecek yerler belirlendi. Tarık bin Ziyad, önlerindeki tepeleri ve geçitleri dikkatle inceledi.

Bir rivayete göre Tarık bin Ziyad, karaya çıktıktan sonra gemileri yaktırdı ve askerlerine şöyle seslendi: “Ey mücahit kardeşlerim! Arkamızda deniz, önümüzde düşman var.” Ancak gemilerin yakılması ve bu konuşma hakkında tarihçiler farklı görüşler taşır; bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığı kesin olarak bilinmiyor.

Kesin olan, Tarık bin Ziyad’ın ordusuyla denizi aşır büyük bir sefere başladığıydı. Genç asker, başlarının üzerinde yükselen kayalığa baktı. Deniz geride kalmıştı; önlerinde ise henüz tanımadıkları yollar uzanıyordu. Tarık bin Ziyad, askerleriyle birlikte bu zorlu yolculuğa hazırlanıyordu.

Bir rivayete göre...

“Ey mücahit kardeşlerim! Arkamızda deniz,
önümüzde düşman var.”

Ordu kıyıda içeriye ilerlerken haberciler gidip gelmeye başladı. Gelen haberlerden biri çok önemliydi: Vizigot Kralı Rodrigo, büyük bir ordu topluyordu. Tarık'ın karşısına çıkmaya hazırlanıyordu.

Tarık komutanlarını yanına çağırdı. Haberleri dinledi, ordusunun ihtiyaçlarını değerlendirdi. Ardından Musa bin Nusayr'a yardım isteyen bir mektup gönderdi. Önündeki güçlüğü görmezden gelmeyecekti. Bir görevli, hazırlanmış mektubu alırken Tarık son kez konuştu: “Durumumuzu eksiksiz anlat. Bizi bekleyenleri de, neye ihtiyacımız olduğunu da bilsinler.” Haberci yola çıktı. Ordugâhta ise hazırlıklar sürdü; beklenecek günlerin boşa geçirilmemesi gerekiyordu.

Bir gün nöbetçilerin sesi duyuldu. Kıyı tarafından yeni birlikler geliyordu! Musa bin Nusayr, Tarık'ın yardım çağrısına cevap vermişti. Uzun yolun tozunu taşıyan askerler ordug ha girerken arkadaşları onlara yer açtı, su uzattı.

Tarık gelen komutanlarla görüştü. Yeni birliklerin orduya katılmasıyla hazırlıklarını ilerletti. Birlikte hareket etmeyi öğrenmeleri, görevlerini bilmeleri gerekiyordu. Akşam olduğunda yolculuğun bağındaki genç asker, yanına oturan yeni arkadaşına karğı kıyıdaki büyük kayalığı anlattı. Artık sayıları artmıştı. Fakat önlerindeki mücadele h l  zordu; herkes, yanındaki insana g venebilmenin önemini hissediyordu.

Yaz geldiğinde iki ordu karşı karşıya geldi. Uzaktan bakıldığında kalkanlar ve mızraklar güneşte parlıyordu. Tarık, askerlerinin önünde durdu. Yüzünü ona çeviren herkes, vereceği işareti bekliyordu.

“Birbirinizden kopmayın,” dedi. “Görevinizi bilin, yanınızdaki arkadaşınızı gözetin.” Sonra atını ordunun başındaki yerine sürdü. Günlerdir hazırlanmıştı; şimdi kararlarını uygulama zamanıydı. Genç asker, denizdeki yolculuk sırasında duyduğu o sakin sesi hatırladı. Bu kez altında sallanan bir güverte yoktu, ama kalbi yine hızlı atıyordu. Gözünü komutanından ayırmadı. Az sonra ovanın sessizliği, hareket eden orduların sesleriyle doldu.

Mücadele çetindi. Toz yükseliyor, sesler birbirine karışıyordu. Bir noktadan gelen haberin diğerine ulaşması bile zaman alıyordu. Tarık, komutanlarıyla bağlantısını koruyarak ordusuna yön verdi. Bir haberci gelirken bir başkası yeni bir görevle yola çıkıyordu.

Sonunda Rodrigo'nun ordusu yenildi. Tarık ve askerleri büyük bir zafer kazanmıştı. Haber yayıldığında yorgun yüzler aydınlandı. Fakat sevinçle birlikte kayıpların üzüntüsü de vardı. Yaralılara yardım edildi, dağılmış birlikler toplandı. Tarık'ın komutanlığı, mücadelenin en gürültülü anında olduğu gibi sonrasında da sürüyordu. Önünde artık yeni yollar açılmıştı.

Tarık kazandığı başarının ardından ordusunu farklı görevlere ayırdı. Bazı komutanları başka şehirlere yöneldi; kendisi ise Toledo'ya ilerledi. Yol boyunca tepeler aşıldı, geçitlerden geçildi. Bir zamanlar ufkun ardında kalan ülke, şimdi önlerinde şehir şehir açılıyordu.

Toledo, Vizigot Krallığı'nın başkentiydi. Tarık'ın burayı ele geçirmesi büyük bir başarı oldu. Askerleriyle denizi aştığında önünde belirsiz bir yol vardı; şimdi karşı kıyının en önemli şehirlerinden birindeydi. Gemide kaygıyla kıyıyı arayan genç asker, bu kez şehrin duvarlarına baktı. Geldikleri yolu düşündü: dalgaları, kayalığı, bekleyişı ve uzun yürüyüşleri...

Bir süre sonra Musa bin Nusayr da ordusuyla denizi geçti. Başka şehirlerde ilerledikten sonra Tarık'la buluştu. İki komutanın konuşacağı çok şey vardı: Geride bırakılan yollar, kazanılan başarılar ve bundan sonra yapılacaklar...

Her konuda aynı düşünmüyorlardı. Tarık'ın ne kadar ilerlemesi gerektiği konusunda aralarında anlaşmazlık da yaşandı. Yine de fetihlere devam ederek farklı birliklere önderlik ettiler. Müslümanların yönetimine giren topraklar genişledi. Bu bölgeler Endülüs adıyla anılacaktı. Tarık'ın denizi aşarak başlattığı sefer, artık kendisinden çok daha büyük ve uzun bir tarihin başlangıcına dönüşüyordu.

714 yılında uzaklardan bir emir geldi. Tarık ile Musa, halifenin bulunduğu Şam'a çağrılıyordu. Yola hazırlanma zamanıydı. Tarık, büyük başarılar kazandığı topraklardan ayrıldı. Birkaç yıl önce geçtiği deniz, şimdi dönüş yolunun bir parçasıydı.

Onun sonraki hayatını anlatan bilgiler çok azdır. Hangi günlerde neler düşündüğünü, son yıllarını nasıl geçirdiğini kesin olarak bilmiyoruz. Fakat yaptıkları unutulmadı. Ordusuyla denizi aşmış, güçlü bir krallığın ordusunu yenmiş ve büyük bir fethin öncülerinden olmuştu. Tarık bin Ziyad'ın adı, cesur ve yetenekli bir komutan olarak tarih kitaplarına yerleşti.

Yolculuğun başında, pusun içinden yükselen o büyük kayalığı hatırlıyor musun? Gemideki askerler onu gördüklerinde karşı kıyıya yaklaştıklarını anlamışlardı. Tarık oradan ayrıldıktan sonra da dalgalar kayalığın eteklerine vurmaya devam etti.

Yıllar geçti, gemiler değişti, kıyılarda yeni hayatlar kuruldu. O yer, “Tarık’ın Dağı” anlamına gelen Cebelitarık adıyla anıldı. Başka dillerde söylenişi zamanla Gibraltar’a dönüştü. Böylece bir komutanın adı, haritalarda da yaşamayı sürdürdü.

O sabah Tarık bin Ziyad karşı kıyıda bir dağ görmüştü. Yüzyıllar sonra insanlar o dağın adında Tarık bin Ziyad’ı buldu.

